

guluje dekret z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116).

Art. 44. 1. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy dotyczące zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego.

2. W szczególności tracą moc:

- 1) dekret z dnia 14 kwietnia 1948 r. o zasiłkach i pomocy dla żołnierzy Wojska Polskiego, żołnierzy i funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej — oraz ich rodzin (Dz. U. z 1948 r. Nr 21, poz. 139 i z 1950 r. Nr 6, poz. 46) — w zakresie zasiłków jednorazowych i zasiłków miesięcznych przysługujących funkcjonariuszom oraz członkom ich rodzin,
- 2) dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o odszkodowaniu dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, żołnie-

rzy Wojska Polskiego i członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, którzy utracili zdolność do pracy w walce z wrogami Polski Demokratycznej, oraz dla osób pozostałych po poległych w tej walce (Dz. U. Nr 14, poz. 54) — w zakresie jednorazowej odprawy i zasiłków miesięcznych przysługujących funkcjonariuszom oraz członkom ich rodzin.

3. Jednakże dekrety wymienione w ust. 2 stosuje się nadal do praw do zasiłków i pomocy powstałych przed dniem 1 lipca 1954 r., lecz do tego dnia jeszcze nie ustalonych, jeżeli roszczenie o zasiłki zostanie zgłoszone w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego dekretu.

Art. 45. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Przewodniczący Rady Państwa: **A. Zawadzki**
Sekretarz Rady Państwa: **M. Rybicki**

185

DEKRET

z dnia 27 lipca 1955 r.

o zmianie dekretu o obowiązku współpracy w zakresie nauczania w szkolnictwie zawodowym.

Art. 1. Art. 7 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o obowiązku współpracy w zakresie nauczania w szkolnictwie zawodowym (Dz. U. z 1947 r. Nr 8, poz. 39 i z 1952 r. Nr 11, poz. 65) otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 lipca 1956 r.”

Art. 2. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: **A. Zawadzki**
Sekretarz Rady Państwa: **M. Rybicki**

186

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 lipca 1955 r.

w sprawie uposażenia pracowników służby muzealnej i konserwatorskiej.

Na podstawie art. 4 pkt 5, art. 5 oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisom rozporządzenia podlegają pracownicy działalności podstawowej, zatrudnieni w służbie muzealnej i konserwatorskiej resortu kultury i sztuki, którzy przeszli przez komisyjne postępowanie weryfikacyjne stwierdzające, że odpowiadają wymaganiom ustalonym zarządzeniem Ministra Kultury i Sztuki, wydanym w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów.

2. Samodzielni pracownicy nauki zatrudnieni w muzeach nie podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia i pobierają uposażenie według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki (Dz. U. Nr 42, poz. 187).

§ 2. Stawki miesięczne uposażenia zasadniczego dla pracowników wymienionych w § 1, zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin, ustala się, jak następuje (w złotych):

Lp.	Stanowisko	Stawki według kategorii placówki		
		I	II	III
1	Dyrektor	od 2.300 do 2.800	od 1.600 do 2.000	—
2	Zastępca dyrektora, sekretarz muzealny, kurator, starszy konserwator muzealny	od 1.800 do 2.100	—	—
3	Kustosz	od 1.450 do 1.850	od 1.300 do 1.650	od 1.100 do 1.300
4	Konserwator muzealny	od 1.450 do 1.850	od 1.300 do 1.650	—

Lp.	Stanowisko	Stawki według kategorii placówki		
		I	II	III
5	Główny inwentaryzator, architekt wnętrz, główny inspektor muzealny, wojewódzki (miejski) konserwator zabytków	od 1.450 do 1.850	—	—
6	Starszy adiunkt muzealny, starszy technik muzealny, starszy dyspozytor muzealny, zastępca konserwatora muzealnego, zastępca wojewódzkiego (miejskiego) konserwatora zabytków	od 1.300 do 1.450	od 1.200 do 1.450	—
7	Adiunkt muzealny, technik muzealny	od 1.000 do 1.300	od 1.000 do 1.300	od 1.000 do 1.200
	adiunkt konserwatorski, dyspozytor muzealny	od 1.000 do 1.300	od 1.000 do 1.300	—
8	Asystent muzealny, starszy laborant	od 800 do 1.000	od 800 do 1.000	od 800 do 1.000
	asystent konserwatorski	od 800 do 1.000	od 800 do 1.000	—
	młodszy dyspozytor muzealny	od 800 do 1.000	—	—
9	Starszy pomocnik muzealny, laborant	od 600 do 800	od 600 do 800	od 600 do 800
10	Pomocnik muzealny	od 500 do 600	od 500 do 600	od 500 do 600

§ 3. Minister Kultury i Sztuki ustali w drodze zarządzenia, wydanego w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów, które muzea należą do poszczególnych kategorii wymienionych w § 2.

§ 4. Minister Kultury i Sztuki określi w drodze zarządzenia, wydanego w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów, zakres pracy związany z każdym ze stanowisk wymienionych w § 2.

§ 5. 1. Minister Kultury i Sztuki może w ramach zatwierdzonych na ten cel kredytów przyznać pracownikowi, który na stanowisku kierownika muzeum lub jednej z jego komórek organizacyjnych odznaczył się szczególnymi osiągnięciami w pracy badawczej, wystawienniczej, konserwatorskiej, dydaktycznej lub organizacyjnej, dodatek specjalny w wysokości nie przekraczającej 30% uposażenia zasadniczego.

2. Wojewódzkiemu (miejskiemu) konserwatorowi zabytków może Minister Kultury i Sztuki przyznać dodatek wymieniony w ust. 1, o ile w indywidualnym przypadku uzna, że wymagają tego zarówno jego wysokie kwalifikacje fachowe, jak szczególna waga zagadnienia ochrony zabytków na powierzonym mu terenie. Dodatek taki może wówczas wynosić do 50% uposażenia zasadniczego.

§ 6. 1. Pracownicy służby muzealnej i konserwatorskiej — poza wymienionymi w ust. 2 — są pracownikami o nie normowanym czasie pracy i nie mogą być wynagradzani za pracę wykonaną poza normalnymi godzinami pracy.

2. Starsi pomocnicy muzealni i pomocnicy muzealni są pracownikami o normowanym czasie pracy i mają prawo do dodatków za pracę w godzinach przekraczających tygodniowy wymiar czasu pracy, określony w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu. Dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych wypłaca się według art. 16 powołanej ustawy. Ilość godzin nadliczbowych na jednego pracownika muzealnego nie może przekraczać 120 godzin w stosunku rocznym.

§ 7. Pracownicy zatrudnieni w służbie muzealnej lub konserwatorskiej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zatrzymują dotychczasowe uposażenie brutto (łącznie ze wszystkimi dodatkami), o ile przy zastosowaniu zasad i stawek niniejszego rozporządzenia mieliby otrzymać uposażenie niższe.

§ 8. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc wszelkie dotychczasowe przepisy prawne w sprawach unormowanych tym rozporządzeniem.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki oraz Ministrowi Finansów i Prezesowi Państwowej Komisji Etatów.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz